

Netvor

Nachádzal som sa v malej miestnosti s bielymi stenami. Všetky steny, strop aj podlaha boli úplne rovnaké. Biele, hladké a bez jedinej praskliny, či iného narušenia povrchu. Na jednej zo stien boli dvere. V celej miestnosti boli jediným predmetom inej farby. Vyzerali, že sú vyrobené z nejakého šedivého kovu. Rovnako ako steny sa aj povrch dvier leskol dokonalosťou. Neboli na ňom žiadne sklá ani mreže, cez ktoré by som mohol vidieť, čo sa nachádza za nimi. Ani na stenách okolo mňa nebolo žiadne okno. Nábytok bol jednoduchý. Priamo oproti dverám stála posteľ. Biela. Ako inak. Bol na nej jeden biely vankúš a biela deka, ktorá mi v mojom súčasnom stave bola úplne zbytočná.

Miestnosť bola vždy veľmi osvetlená. Bez ohľadu na to, či bola noc alebo deň, o čom som ja, samozrejme, aj tak nemal ako vedieť. Vždy ma zaujímalo, odkiaľ to svetlo ide. V miestnosti neboli žiadne sviečky ani lampy (okná som už spomínal). Po rokoch jej skúmania a prehľadávania som však usúdil, že svetlo musí vyžarovať sama miestnosť, pretože žiadne iné vysvetlenie mi aj tak nenapadlo. Oblečené som mal to čo vždy. Biele tričko a nohavice na dotyk príjemnej a hladkej látky. V miestnosti nebola skriňa s oblečením. Mal som len tieto dva kusy, v ktorých som sa celé dni prechádzal a celé noci som v nich spal. Nikdy ma nepúšťali von. Vždy, keď vchádzali, videl som za nimi len ešte menšiu miestnosť s ďalšími železnými dverami na druhej strane. Akoby sa báli, že im utečiem. A kam asi? Ved' vôbec netuším, kde som a ani to, kto som. Jedného dňa som sa tu prosto zobudil a bolo to. Nepamätal som si svoju rodinu a ani odkiaľ pochádzam, no aj tak som vedel, čo znamená rodina. Bolo to zvláštne. Nikdy v živote, ak sa to tak dá nazvať, som nevidel les alebo hory, no aj napriek tomu som vedel, čo sú to za miesta. Taktiež som vedel, čo je dievča a chlapec, aj keď som ich nikdy nestretol. Poznal som významy mnohých slov, ale ani na jedno som si nespomínal. Prvé dni ma to dosť trápilo, ale teraz už mi to bolo jedno. Ved' načo sa zamýšľať nad tým, čo nikdy nevidím.

„Vrrrrrrrrrr! Vrrrrrrrrrr!“ zaznel ten otravný zvuk, ktorý znie vždy predtým, ako vstúpia dnu. Hneď ako som ho začul, všetky chlpy na mojom tele sa postavili a po chrbte mi prebehli zimomriavky. Ten zvuk sa mi totižto spájal s nepríjemnými udalosťami (ale ved' to za chvíľu sami zistíte). Keď to odporité rapotanie konečne prestalo, dvere sa otvorili a dnu vošli, ako vždy, tri postavy v bielom oblečení. Podľa toho, čo som o nich vedel som ich rozdelil na dve rasy. Na dlháňov a krpcov. Vždy poslali dvoch vysokých a jedného nízkeho. Dlháni mali vždy oblečené tričko a nohavice, rovnaké ako ja, a okrem toho aj dlhé biele

plášte, siahajúce im po členky. Ich uši, špicaté a odstavajúce, im pridávali vzhľad klaunov, zatiaľ čo ich oči vo mne práve naopak vyvolávali pocit rešpektu. Každý ich mal aspoň v troch farbách, ktoré spolu dokonale ladili. Ženy aj muži mali zlaté vlasy kratšie než ja. Pri práci so mnou nikdy nevyvíjali fyzickú aktivitu. Na to mali krpcov. Tí boli vždy nízki a svalnatí. Farbu a dĺžku vlasov však nemali stanovenú tak striktne ako dlháni. Za ten čas, čo ich sem posielali, som videl veľa rôznych jedincov. Okrem vlasov si nechali rásť aj brady a fúzy, teda len muži. Raz sem poslali ženu. Mala dlhé hnedé vlasy a modré oči. Bola to vítaná zmena, no keď zistili, že ženy nemajú dostatočnú silu na to, aby ma udržali, už sem žiadnu neposlali. Môže sa zdať vtipné, že ma majú tí trpaslíci držať, no aj keď sú nízki, majú brutálnu silu.

Tentokrát za mnou poslali nízkeho muža s krátkou čiernou bradou, jedného vysokého a jednu vysokú. Muž držal v ruke injekčnú striekačku s hustou čiernou tekutinou a žena mala v jednej ruke vatičku a v druhej fľašu z hnedého skla, cez ktoré som nevidel, čo sa v nej nachádza.

„Zdar chlapi!“ pozdravil som sa im s úsmevom. Musím si to predsa ešte chvíľu užívať, kým nezačnú. Nízky chlapík ku mne pomaly vykročil. Asi dúfal, že si to nevšimnem, ale ja už som si ich pracovný postup pamätal naspamäť. „Takže tak, ako zvyčajne?“ opýtal som sa, zatiaľ čo mi z tváre mizol úsmev. „O nič sa nepokúšaj N-23. Varujem ťa dopredu,“ povedal vysoký muž krásnym a zvonivým, no aj tak veľmi vážnym hlasom.

N-23 bolo v podstate niečo ako moje meno. Nemal som pravé meno, ani len poriadny názov mi nedokázali vymyslieť. Bol som pre nich len písmeno a číslo. Pokus, ktorý nemal konca.

„Už dávno mi došlo, že moje pokusy sú zbytočné,“ oznámil som mu pokojne svoju lož. V duchu som sa stále snažil utiecť, no zároveň som vedel, že to nemá zmysel. Krpec bol už pri mojej posteli a ja som len ďalej pokojne sedel.

„Tak to už nepredlžujte. Viete, že mi je to nepríjemné. Rýchlo to urobte a hotovo.“ Hneď po mojich slovách na mňa ten nízky skočil a chytil ma. Nehýbal som sa. Cítil som celú silu toho trpaslíka. Jeho ruky boli ako dve železné reťaze. Nemal som žiadnu šancu sa z nich vymaniť. Žena sa ku mne priblížila ako prvá. Fľašku mala otvorenú a jej obsah teraz nalievala na tampón. Robila to opatrne, aby ani jedna kvapka nespada na podlahu. Keď bola hotová, vyhrnula mi rukáv a vatú priložila k miestu na mojej ruke, ktoré bolo doteraz zahalené. Mal som tu veľký biely fľak. Cítil som vlhkosť, ktorá mi vsakuje do pokožky a vo vzduchu sa dal rozoznať podivný chemický zápach. Keď tá dáma skončila, pristúpil ku mne muž. Ruka sa mi reflexívne trhla dozadu z jeho dosahu, no krpcove ruky, jej to nedovolili. Telo sa mi celé roztriaslo a začal som pociťovať strach, ktorý

pociťujem každý deň, odkedy si pamätám. Muž ma chytil za plece a snažil sa udržať ruku nehybnú. Ihla sa priblížila k mojej pokožke a moje zuby začali drkotať, akoby mi bola zima. Vlastne neviem, či v tejto miestnosti aj zima nie je, pretože, odkedy mi pichli prvú dávku tejto látky, necítim teplotu okolo seba. Ihla sa dotkla mojej pokožky, presne v strede toho bieleho fláku a prenikla mi cez pokožku. V ruke mi vystrelila hrozná bodavá bolesť. Keď bola ihla dosť hlboko, muž zatlačil a vstrekol mi do tela to čierne svinstvo. Videl som, ako mi tekutina putuje žilami. Bola taká čierna, že ju bolo vidieť aj cez pokožku. Bola hustá a pomalá. Nehýbala sa rýchlo, no hýbala sa a to bolo zlé.

Najprv sa mi začala triasť len ruka. Ale nebolo to také, ako keď som sa triasol od strachu. Bolo to silnejšie. Nekontrolovateľné a hrozne, ale hrozne bolestivé. Muž tú ihlu vytiahol hneď, ako som sa začal klepať, a ako sa tá látka dostávala ďalej, triasli sa s ňou aj ďalšie časti môjho tela. Bol to hrozný pocit nevedieť sa ovládať. Trpaslík ma pustil v momente, keď sa mi látka dostala do srdca. Vtedy sa mi roztriasol celý hrudník a bolesť sa stala neznesiteľnou.

„Áááááá!“ zakričal som od bolesti a moje nohy sa začali mykať tak, že som sa neudržal na posteli a spadol som na dlážku. Ten pád bolel, bolesti sa stratili po dopade do tej ukrutnej rieky mojej agónie. Triasol som sa a mlátil som svojimi končatinami o zem, ale tekutina sa našťastie ešte nedostala do mojej hlavy. Trojica postáv, ktoré nado mnou stáli, sa tvárila zaujato a uchvátené. No ani na jednej z ich podivných tvárí som nezazrel ani len malú štipku ľudskej ľútosti. Ale veď to je jasné. Nie sú ľudia.

„Rýchlo. Zmiznime, kým sa mu to dostane do hlavy,“ zavelil vysoký muž a spolu s ostatnými sa vydali ku dverám.

„Zbabelci,“ zachrčal som na nich, keď ich telá mizli za zatvárajúcimi sa dverami. *Utekáte a ja mám tej beštii čeliť sám*, pomyslel som si, pretože krk už som mal zovretý v bolestivých krčoch. Blížil sa. Cítil som ako sa ten hnus plazí hore do mozgu a do mojej mysle. (Onedlho to začne a nebude sa vám to páčiť.) Telo sa mi prestalo triasť a ja som s úľavou vydýchol. No bola to len chvíľková radosť. Rýchlo som sa zdvihol zo zeme, no nemal som dosť síl na to skutočne vstať, a tak som zostal sedieť. Ostražito som sa obzeral po miestnosti, očakávajúc útok zo všetkých strán.

„Ch...s...s...s...“, začul som za chrbtom a hneď som sa otočil.

„Ššššššš“, ozvalo sa opäť za mnou, ale tentokrát to bolo bližšie. Zas som sa otočil a rýchlym pohľadom som preskúmal miestnosť pred sebou.

„Ha-ha-ha-ha-ha!“ hrozný známy smiech sa ozval zo všetkých strán miestnosti. Začal som prudko dýchať. Od strachu som ani nedokázal zdravo uvažovať.

„Ahoj N-23,“ predniesol hlboký, priam démonický hlas. V tej chvíli prevážil strach v mojej hlave nad všetkým ostatným a zdvihol som sa na štyri. Rýchlo som sa ukryl do rohu napravo od postele a chrbtom som sa pritlačil o stenu. Teraz som bol chránený z troch strán. Môže na mňa, len ak pôjde spredu alebo zvrchu. Oči mi rýchlo behali po miestnosti. Nesmie ma prekvapiť.

„Ty snád nie si rád, že ma vidíš?“ opýtal sa ma smutne hlas.

„Uhádol si. Nie som rád. A teraz vypadni!“ snažil som sa maskovať strach v hlase, ale asi mi to nevyšlo.

„Ha-ha-ha. Ale no tak. Zabavíme sa. Vylez von a budeme sa spolu môcť hrať,“ zatiahol hlas priateľsky, no rovnako ako sa mne nepodarilo skryť svoj strach, tak ani jemu sa nepodarilo zakryť zlomyseľnosť.

„Tvoje hry som neznášal pred rokmi a nenávidím ich aj teraz,“ povedal som a pohľad som zameriaval už len pred seba, odkiaľ som počul ten hlas.

„Ak sa ti moje hry nepáčili, tak z tohto sa ti zakrúti hlava.“

Nemal som už chuť mu odpovedať. Pomaly som vykukol von a obzeral som si miestnosť. Nikde som ho nevidel. *Žeby už odišiel? Väčšinou je tu dlhšie.*

„Tu som,“ zaznel hlas nad mojou hlavou. Moje zuby o seba začali trasľavo narážať a aj ostatné časti môjho tela sa roztriasli. Pomaly som zdvihol hlavu a otočil som sa dohora. Nikto tam nebol. Pri tom pohľade mi spadol kameň zo srdca. Zhlboka som sa nadýchol a svaly sa mi uvoľnili. Zdvihol som sa na kolená a pozrel som sa hore na posteľ, no keď mi zrak spadol na to, čo bolo na posteli, celý som skamenel. Sedel na nej obrovský kúdol čierneho dymu. Bol taký veľký, že jeho telo zaberalo celú jej dĺžku. Nemal konkrétnu podobu. Stále sa menil a nemal stály tvar, no jedna vec na ňom bola nemenná. Jeho biele svietiace oči. Vyzerali ako dve guľičky, ktoré do toho plynu náhodou padli a teraz sa na mňa hrozivo zameriavali. Jeho telo, aj keď nestále, sa teraz podobalo na šelmu pred útokom. Dym roztvoril svoju papuľu, ktorá sa nachádzala priamo pod jeho hrôzostrašnými očami. Keď sa otvárala, bola prázdna a nevinná, no potom sa v nej začali formovať veľké a ostré tesáky.

„Hra sa začína,“ zašepkal svojim desivým hlasom netvor.

„Nie. Prosím nie,“ zašepkal som aj ja a pomaly som pritom pokrútil hlavou, ale on už bol rozhodnutý. Posledná vec, ktorú som uvidel pred tým, než sa na mňa s revom vrhol, bola jeho strašidelná tvár.

Ležal som na podlahe. Vôbec som sa nehýbal. Nemal som na to dosť síl. Oči som mal otvorené a suché. Neviem prečo, ale vždy, keď to skončí, mám suché oči. Pozeral som sa na jednu zo stien izby a nevládal som sa ani len prevrátiť. Len meter od mojej hlavy ležal vankúš, roztrhaný na kúsky, a pierka, ktorými bol naplnený, boli rozhádzané všade naokolo. Za vankúšom ležala deka. Vlastne

len jej časť. Zbytok som nevidel. Moje vlastné tričko ležalo vyzlečené hneď vedľa vankúša a malo na sebe vyrezanú zubatú papuľu a dve obrovské oči. Na nohy som si nevidel, ale predpokladal som, že aj nohavice boli celé rozdziapané. V ústach som mal podivnú pachuť a pod nechtami na rukách som mal niečo zaseknuté. Cítil som, ako mi po ukazováku tečie nejaká tekutina, a cez stenu, na ktorú som sa práve pozeral, bol podivnou čierno-červenou kvapalinou šikmo napísaný veľký nápis.

Uvidíme Sa zase zajtra

Nechcel som tomu nápisu veriť, ale vedel som, že má pravdu. Odkedy si pamätám, každý deň dnu vojdú tri podivné postavy a privolajú to zviera. A najhoršie je, že ten netvor som vlastne ja. Preto ma volajú N-23 a nie napríklad A-23 alebo K-23. N je kľúčové. Znamená totiž netvor.

Sedel som na posteli ako každý deň a pozeral som sa na svoj odraz vo dverách. Mal som na sebe to, čo každý deň a sedel som na deke s vankúšom za chrbtom. Moje vlasy, hnedé a husté, boli každý deň rovnako strapaté a rovnako dlhé. Dokonca ani nechty mi nerástli. Trčali na všetky strany, vlasy, nie nechty, a aj keď som sa snažil, nikdy nevyzerali dobre. Aj tak to bolo jedno, veď ma tu nikto nevidí.

„Ale ja ťa vidím,“ ozval sa hlboký hlas a telo mi začal obmotávať dlhý prúd čierneho dymu. Zovrelo mi hrdlo a vyschli mi ústa. Necítili som síce jeho telo, no aj tak tam bol a ja som ho videl.

„Nechceš snád, aby som ťa videl neupraveného, či áno?“ opýtal sa ma hlas svojim zvyčajným škodoradostným tónom a za plecom sa mi vynorila jeho nechutná, nestála hlava.

„No tak ma už posadni a nepredlžuj to,“ povedal som priškrteným hlasom.

„Je to zábava vládnuť tvojmu telu, to musím priznať, ale to, že ma v sebe nechceš, ma z teba vždy nakoniec vytlačí,“ povedal a jazykom mi oblizol krk.

Necítil som to, no aj tak ma striaslo.

„Pretože ty zo mňa robíš netvora,“ vytkol som mu neistým hlasom.

„To nie je pravda,“ odpovedal a priblížil sa k môjmu uchu. „Netvorom si a vždy budeš, ja ti ho len pomáham vypustiť,“ zašepkal a zase vyplazil jazyk.

Nesúhlasil som s tým, čo hovoril, ale strach ma prinútil mlčať.

„A práve preto ťa potrebujem. Som mocný, ale načo je mi tá moc, keď ju nedokážem poriadne využívať,“ povedal dym a hoci sa mi to nepáči, musím uznať, že ma láka to, čo sa mi snaží naznačiť.

„Chceš sa dostať z tejto diery preč? Ja tiež, ale na to budeme musieť spolupracovať,“ hovoril čoraz pútavejšie netvor.

Myšlienka to bola fakt dobrá, no nepáčila sa mi predstava, že by som v sebe udržiaval obludu.

„Ale prečo neujdeš sám vtedy, keď ma ovládaš?“ položil som mu otázku, kvôli ktorej mi jeho slová pripadali falošné.

„Pretože sa nedokážem sústrediť na konkrétny cieľ. Som len moc. Prírodná sila, ktorá sa bez riadenia niekoho iného stratí sama v sebe,“ povedala príšera a v hlase jej zaznelo zahanbenie.

„Ale ako...ako ti ja...ako ti môžem veriť?“ zakoktal som neisto.

„Čo je to za hlúpu otázku? Samozrejme, že mi môžeš veriť,“ povedal netvor a hlavu natiahol hneď vedľa tej mojej. „Kto už by len neveril sám sebe,“ zatiahol a natočil svoju hlavu presne ako ja. A práve vtedy sa naše hlavy zjednotili a zliali do jednej spoločnej formy. Všetok strach z môjho tela zmizol. Bola predsa hlúposť báť sa niečoho takého mocného. Báť sa sám seba.

Ale čo ak nemá pravdu? Zamyslel som sa na chvíľu a zavrel som oči. *Zlá otázka*, povedal som si v duchu a otvoril som svoje oči. Boli biele. Svietili nádherným svetlom moci a nespútanej energie.

„Správna otázka je, čo ak má pravdu?“ povedal som tentoraz nahlas, ani neviem prečo, a ústa sa mi skrútili do obrovského úsmevu.

„Vrrrrrrrrrr! Vrrrrrrrrrr!“ rozoznel sa opäť ten zvuk a ja, ležiaci na posteli, som sa s rukami na ušiach posadil. Zvláštne. Ten zvonček mi nikdy neprišiel taký hlasný.

Dvere sa otvorili a dnu vošli tri bytosti. Nízky bol muž s ryšavou bradou a kučeravými vlasmi. Nepriateľsky na mňa upieral oči modrej farby. Páni. To je detailov. Ako keby som sa doteraz pozeral na svet cez zahmlené sklo. Obrátil som svoj zrak na vysokých. Dnes to boli opäť žena a muž. Obaja mali krátke zlaté vlasy, ale žena mala oči v odtieňoch modrej a zelenej, zatiaľ čo muž na mňa upieral dva oranžovo-žlté kotúče. Tentoraz niesol muž vatu a fľašu a žena priniesla injekciu. Okrem toho som si všimol aj to, že žena mala na prstenníku zaujímavý prsteň. Bol to malý drevený krúžok pokrytý zaujímavými špirálovými symbolmi a muž mal na krku povrázok, ozdobený tromi rôznymi tesákmi. Krpec sa k nemu ako každý deň prihnal ako prvý a zúrivo ho stisol. Tento bral svoju prácu oveľa vážnejšie ako ten predtým.

„No teda! Viem, že ma máš rád, ale nemusíš ma objímať tak silno,“ zavtipkoval som s úsmevom.

Ako ďalší pristúpil muž a odhalil biely fľak na mojej ruke. Pošúchal po ňom vatou a potom odstúpil. Bol veľmi obozretný a v očiach som mu dokázal prečítať strach. Spomínam si, ako som sa ešte kedysi bál ja. Je vtipné túto emóciu vidieť u niekoho iného. Ako posledná ku mne pristúpila žena. Chytila

ma za ruku a priblížila ihlu k mojej pokožke. Mala veľmi jemné a hebké ruky. Bolo zvláštne, že som si to ešte ani raz nevšimol. Ihla sa priblížila a ja som sa usmial.

„Počkať,“ požiadal som ich a žena vážne zastavila. „Ešte predtým, ako to urobíte, mám jednu otázku,“ oznámil som im dôvod svojej požiadavky. Všetci traja na mňa podivne zazerali a asi očakávali, že sa budem brániť, ale veľmi sa mýlili.

„Chcem vedieť, či vám tie roky, počas ktorých mi tú látku picháte, stáli za to...“ povedal som polovične a už som videl prvé náznaky zvedavosti na ich tvárach.

„Stáli...za čo?“ opýtala sa žena. V jej hlase som počul zvedavosť a vznešenosť, ale aj strach a ostražitosť.

Po jej slovách som sa široko usmial.

„Stálo za toto!“ vykrikoval som a z môjho tela sa do všetkých strán rozptýlil obrovský oblak dymu. Ale nie toho nehmotného, ktorým sa ma dotýkal netvor. Tento dym odhodil trpaslíka, ktorý ma zvieral, cez celú miestnosť a šľahol ho o stenu hneď vedľa dverí. Vysokým to veľmi neublížilo. Ženu to trochu posotilo a spadla, no muž tú vlnu ustál a zostal na mieste. Keď ma už ten trpaslík nezvieral, zoskočil som z postele a s úsmevom od ucha kuchu som si tých slabochov prezeral. Muž, ktorý na mňa nechápavo hľadel, teraz precitol a rozbehol sa oproti mne. Ja som sa pri pohľade naňho len zasmial a ukázal som na neho rukou. Z dlane mi vyšľahol prúd toho čierneho plynu a mieril presne na jeho hrud'. Hneď, ako sa ho výpary dotkli, stiahli ho ako vodný prúd a tresli ho o stenu. Dlháň, celý zoslabnutý z môjho útoku, už padal na dlážku, keď som vypálil ďalšiu ranu dymu, ktorou som ho opäť pritlačil k stene. Znovu som prestal a znovu začal. Na tretíkrát som ale neskončil a ďalej som do neho hnal ten dym, až kým sa jeho telo od tlaku nezaborilo do steny.

Plný radosti som sa pozeral na výsledok svojej práce, no hneď potom som začul krpca, ktorý sa na mňa hnal rovnako ako ten dlháň pred ním. Znudene som prevrátil zrak a práve vtedy, keď by už do mňa bol narazil, som mu ustúpil z cesty. Preletel okolo mňa ako neriadená strela a ani si nevšimol, že ma už minul. Švihol som rukou jeho smerom a vyslal za ním prameň dymu. Zakrútenou trajektóriou sa stretol s jeho telom a keď ho obopol okolo pása, trhol som rukou a poslal som ho späť. Preletel cez celú miestnosť a pri náraze do steny bolestne zavzdychal.

„Ha-ha-ha-ha!“ zasmial som sa, keď som počul ako mu praskajú kosti.

„Nie!“ zakričal z ničoho nič ženský hlas. Otočil som sa za tým hlasom a zazrel som tú vysokú ženskú, ako sedí na podlahe a s očami plnými slz sa díva na krpca. Keď som ju tam zbadal, ako bezmocne leží a vzpína ruky k svojim

druhom, nemohol som si pomôcť a môj úsmev sa zase o niečo zväčšil. Vykročil som k nej. Chcela sa čo najrýchlejšie dostať ďalej. Ja som sa ale neponáhľal. Chcel som si to vychutnať: jej od strachu zúžené zreničky, jej pokožku bielu ako stena a malé perličky potu a sĺz, ktoré sa jej kotúľali po tvári. V ruke stále zvierala injekciu, ktorú mi chcela vpichnúť do žíl.

V tej chvíli sa vo mne zrodila nová emócia, ktorú som doteraz nepoznal. Bol to hnev. Vždy som v ich prítomnosti cítil strach a smútok, ale hnevať sa mi nikdy nenapadlo. Keď som hľadel na to bezmocné dievča, ktoré mi chcelo spôsobiť bolesť len kvôli... Ja vlastne neviem prečo. Ale to bolo nepodstatné. Dôležité je to, že môj úsmev sa v tom momente premenil na zlovestnú grimasu a to vôbec nebolo dobré.

Nerád cítim hnev. Oveľa radšej sa teším. Musím sa zbaviť toho hnevu. Zastal som na mieste. Žena už nemala kam ustupovať a ja som ju mal pred sebou naservírovanú ako jedlo na striebornom podnose. Dlhaňa ešte z posledných síl vrhla striekačku zo svojej ruky na mňa. Odrážala svetlo a aj môj vlastný obraz. Rýchlym krúživým pohybom sa dostala až k mojej tvári. Jej ihla mi mierila rovno medzi oči. No ja som bol rýchlejší. Tesne predtým, ako sa jej ostrý hrot dotkol mojej pokožky, som ju zachytil rukou. Prezeral som si ho, no potom sa môj zrak obrátil na ženu.

Bála sa každého môjho pohybu. A to by mala. Spolu s injekciou som sa k nej zohol a spokojne som si ju prezeral. Potom som oboma rukami stisol tú striekačku a napriahol som sa na úder priamo do jej zhnitého srdca. Pohľad som pritom upieral do jej smiešne pekných očí a ihla sa zastavila. Prekvapene som jej hľadel do zreníc a ohromene som v nich nachádzal pocity. Videl som tam smútok, výčitky a čo bolo hlavné, ľútosť. Vždy keď som ich videl mali nasadené kamenné výrazy a myslel som si, že ich vôbec nemrzí to, čo mi robia, ale v jej očiach som zazrel svoju chybu.

„No tak,“ zakričal na mňa hlas netvora, „zabi ju!“

Snažil som sa pohnúť ihlou, ale nedokázal som ju len tak zabodnúť do jej hrude.

„No a čo, keď nás ľutuje!“ zareval na mňa netvor a vedľa mojej tváre sa vynorila tá jeho.

„Myslíš si, že nechcem? Nemôžem. Ja skrátka nemôžem,“ povedal som namrzene, no netvora to len podráždilo.

„Ale ona ti chcela ublížiť! Chcela ťa zraniť a nechať ťa v bolestiach a strachu ležať na podlahe!“ reval na mňa nepríčetne hlas.

„Prestaň na mňa kričať!“ povedal som a otočil som sa mu tvárou. Jeho biele oči, v ktorých som doteraz vždy videl len pobavenie, sa leskli rešpektom.

„Bože môj,“ vzdychla si žena. Jej hlas bol melodický a nádherný, presne ako mužov.

„Čo si to povedala?“ opýtal som sa zaskočene a moja pozornosť sa opäť upriamila na ňu.

„Ja...ja...ja som bola len zhrozená tvojím psychickým stavom,“ odvetila roztrasene žena.

Ja som na ňu ale aj napriek jej odpovedi ďalej nechápavo hľadel.

„Čo tým myslíš? Čo je so mnou?“ opýtal som sa jej dodatočne.

„Nič s tebou nie je. Vôbec nič. Len ma prekvapilo, že sa rozprávaš sám so sebou,“ odvetila žena. Hneď, ako to dopovedala, sa mi zakrútil celý svet. Hlavu som pomaly otočil k svojmu ľavému plecu a na mieste, kde bola predtým tvár netvora, sa nachádzal môj vlastný odraz. Moja tvár takmer rovnaká ako originál. Len jednou maličkosťou sa odo mňa líšila, a to očami. Boli čisto biele a lesklé ako dve guľičky z bieleho skla.

Ich majiteľ sa na mňa pobavene pozeral a mojím hlasom prehovoril: „Snáď si si nemyslel, že som nejaká príšera, ktorú do teba vopchali.“

Neveriacky som na seba...teda na neho hľadel a snažil som sa to pochopiť.

„Čo si zač?“ opýtal som sa ho vystrašene.

„Ha-ha-ha! Čo si nespomínaš? Už som ti to povedal. Ja som **Ty**.“

Nemohol som veriť tomu, čo mi hovoril. Keď to povedal prvýkrát, myslel som, že to je len nejaká metafora. Ale teraz mi z tej skutočnosti bolo zle. Tvor, ktorý sa mi tak hnusil a tak ma desil, je v skutočnosti mnou samotným. Pokrútil som hlavou, aby som sa zbavil tých hrozných myšlienok a pozrel som sa na ženu. Stále ležala podo mnou a nad jej srdcom som stále trasúcimi sa rukami zvieral striekačku. Jej vydesené oči sa na mňa s nádejou upierali a dúfali, že ju nezabijem. A ja som ju vážne nebol schopný zabiť. Zavrel som oči a vstal som.

„Bud' vďačná za to, že môžeš žiť ďalej,“ povedal som a hodil som ihlu na podlahu. Po jej dopade sa miestnosťou rozľahol zvuk trieštiaceho sa skla a vo vzduchu som zacítil odporne silný zápach, ktorý som nevedel zrovnať s ničím, čo som v živote cítil. Potom som sa otočil a otvoril som oči. Nedokázal som tými svojimi pošpinenými očami hľadiť na niečo také čisté ako ľútosť. Bola by škoda o ňu tento svet pripraviť. Vyrzil som ku dverám. Prešiel som prvými a ani som sa nezastavil, keď predo mnou boli druhé. Len som na ne ukázal a prúd dymu ich odpálil z pánov. Hneď, ako som to urobil, celým areálom sa rozoznel ohlušujúci rev sirén, podobný tomu, aký som často počul vo svojej izbe. Prvá vec, ktorú som tam zazrel, boli ďalšie dvere. Stáli hneď oproti tým mojim a svietil na nich biely nápis.

N-22

Takže je takých ako som ja viac? pomyslel som si nádejne a vykročil som ku dverám.

„Nemáme čas zdržiavať sa s ostatnými,“ zarazil môj nápad kruto netvor.

„Vypadnime odtiaľto, nech sa už môžem hrať so všetkými tými vecami vonku,“ zavelil nadšeným hlasom netvor. Hľadel som ešte chvíľu na dvere pred sebou a túžil som vstúpiť, ale netvor mal pravdu. Už chcem byť vonku a voľný. Otočil som sa napravo od dvier a predou mnou sa rozpínala dlhá chodba plná ďalších.

Dvere. Po dlhých hodinách strávených blúdením v tomto spleťtom komplexe som sa konečne dostal k vysnenému cieľu. Ale ešte predtým som musel prejsť asi tisíckou chodieb a miestností a zabiť tisícku tých najrôznejších bytostí. Natiahol som ruku, no v polovici cesty ku kľúčke som zastal.

„No tak ich otvor!“ nabádal ma zvedavo hlas a tak som sa prekonal a siahol som na ňu. Bolo úžasné stáť čelom k vytúženému miestu a byť len krok od neho. Stisol som kľúčku a otvoril dvere. Mohutné železné krídlo sa prevrátilo von a mňa oslepilo majestátne slnečné svetlo. Chvíľu to bolo nepríjemné, no potom sa moje oči prispôbili a od toľkých farieb mohli zošalieť. Videl som obrovské kopce plné zelených stromov. Dlhé, donekonečna sa ťahajúce lesklé rieky a nebo. Och, nebo. Také modré, až ma to bolelo. Všetka tá prírodná krása a život, ktorým tento svet prekvital.

„Taký veľký svet k zničeniu,“ povedal som tentoraz **JA** hlasom **NETVORA**.